

Upravni sud u Rijeci

UDK 347.998.85(497.5 Rijeka)(094.8)

ZAŠTITA LEGITIMNIH OČEKIVANJA NA PREDMETU IZVLAŠTENJA

Čl. 31. Zakona o izvlaštenju, NN 9/94, 35/94, 112/00, 114/01; čl. 7., 14., 15. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o izvlaštenju, NN 79/06

Presudom Upravnog suda u Rijeci od 20. kolovoza 2013. poništeno je rješenje Ministarstva pravosuđa Republike Hrvatske, Uprave za građansko, trgovačko i upravno pravo, Zagreb, od 15. srpnja 2011., i zaključak Ureda državne uprave u P.-g. županije, Pododsjeka za opću upravu, društvene djelatnosti i imovinskopravne poslove, Ispostave K. (dalje: UDU), od 2. listopada 2009., te se predmet vraća prvostupanjskom tijelu na ponovni postupak.

Zaključkom UDU od 2. listopada 2009. odbačen je zahtjev J. G., S. A. B. i Z. P., tužiteljica, za poništenje rješenja Općinskog sekretarijata za opću upravu Općine K. od 21. svibnja 1982. o eksproprijaciji k.č.br. 21/1, k.o. O. i dr., u korist R., pravnog prednika zainteresirane osobe B.

Protiv zaključka tužiteljice su izjavile žalbu povodom koje je tuženik rješenjem od 15. srpnja 2011. poništio napadani zaključak i predmet riješio tako što je zahtjev tužiteljica odbio, uz obrazloženje da je zahtjev podnesen nakon proteka petogodišnjeg roka od pravomoćnosti rješenja o eksproprijaciji.

Tužiteljice su protiv tuženika pravodobno, tada na nadležnom Županijskom sudu u R., podnijele tužbu kojom osporavaju zakonitost navedenog drugostupanjskog rješenja.

Među strankama ovoga spora sporno je može li se prema Zakonu o izvlaštenju (dalje: ZI) rješenje o eksproprijaciji poništiti budući da je od pravomoćnosti rješenja proteklo više od pet godina.

Člankom 7. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o izvlaštenju (dalje: ZIDZI), koji je stupio na snagu 25. srpnja 2006., izmijenjena je odredba čl. 31. ZI tako što je dodano da se rješenje o izvlaštenju može poništiti u roku do pet godina od pravomoćnosti rješenja, dok navedeni rok prije nije bio propisan.

Člankom 14. ZIDZI brisana je odredba čl. 48. ZI koja je u st. 3. propisivala da će se na zahtjev prijašnjeg vlasnika poništiti pravomoćno rješenje o eksproprijaciji i zahtjev riješiti prema odredbama toga Zakona (čl. 31.) ako je eksproprijacija izvršena na temelju propisa o eksproprijaciji koji su stupili na snagu poslije 22. ožujka 1978. te ako korisnik eksproprijacije u roku od dvije godine od dana stupanja na snagu ovoga Zakona ne dovrši gradnju objekta ili izvede radove radi kojih je nekretnina ekspropirirana.

Člankom 15. ZIDZI propisano je da će se postupci započeti do stupanja na snagu toga Zakona dovršiti po odredbama staroga ZI, NN 9/94, 35/94, 112/00 i 114/01, a iznimno od toga primijenit će se odredbe novoga Zakona i neće se poništiti pravomoćno rješenje o eksproprijaciji odnosno izvlaštenju ako je treća osoba na temelju valjane pravne osnove stekla pravo vlasništva ekspropirirane odnosno izvlaštene nekretnine odnosno ako joj je ta nekretnina na temelju valjane pravne osnove za stjecanje prava vlasništva predana u posjed te ako je korisnik eksproprijacije odnosno izvlaštenja prije podnošenja zahtjeva prijašnjeg vlasnika za poništenje pravomoćnog rješenja o eksproprijaciji odnosno izvlaštenju priveo nekretninu drugoj namjeni od one za koju je ekspropirirana odnosno izvlaštena ako je ta prenamjena u skladu s dokumentima prostornoga uređenja.

Budući da su citiranom odredbom čl. 15. ZIDZI propisane iznimke u kojima dolazi do retroaktivne primjene ZIDZI, odnosno slučajevi kada se u započetim postupcima zbog protoka petogodišnjeg roka rješenje o izvlaštenju ne može poništiti, prema mišljenju Suda, u svim se ostalim slučajevima na započete postupke novopropisani prekluzivni rok ne primjenjuje, već se primjenjuje samo na postupke započete nakon stupanja na snagu ZIDZI.

Na taj način odredbe čl. 7. i 15. ZIDZI tumači i tuženik, međutim, među strankama je sporno tumačenje pojma »započeti postupci«.

Prema mišljenju Suda, pokretanje postupka izvlaštenja i poništenje rješenja o izvlaštenju čine jedinstvenu upravnu stvar. Stoga se, prema mišljenju Suda, sukladno čl. 15. ZIDZI, odredba čl. 7. istoga Zakona ne primjenjuje na poništenja rješenja donesenih u postupcima izvlaštenja započetih prije stupanja na snagu ZIDZI, odnosno prije 25. srpnja 2006.

Kvaziretroaktivna primjena čl. 7. ZIDZI značila bi zadiranje u legitimna očekivanja stranaka, a tu je primjenu, prema mišljenju Suda, zakonodavac predvidio samo za dva posebno opisana slučaja u čl. 15. Zakona.

Stoga je tuženikovo ekstenzivno tumačenje odredbi čl. 7. i 15. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o izvlaštenju, na štetu tužiteljica i njihovih legitimnih očekivanja, Sud ocijenio nezakonitim, pa je slijedom svega navedenog, na temelju čl. 58/1. Zakona o upravnim sporovima, osporeno rješenje valjalo poništiti i predmet vratiti prvostupanjskom tijelu na ponovno odlučivanje.

Presuda od 20. kolovoza 2013.

SUDSKA KONTROLA RJEŠENJA DONESENOG PO SLOBODNOJ OCJENI, NA PRIMJERU PREDMETA OCJENJIVANJA SLUŽBENIKA

Čl. 95., 96., 97. Zakona o službenicima i namještenicima u lokalnoj i područnoj (regionalnoj) samoupravi, NN 86/08 i 61/11, čl. 3.–8., 13., čl. 14. Pravilnika o ocjenjivanju službenika i namještenika upravnih tijela P.-g. županije (Službene novine P.-g. županije 8/09); čl. 5/2., 8., 47/1. Zakona o općem upravnom postupku, NN 47/09; čl. 4/2. Zakona o upravnim sporovima, NN 20/10 i 143/12

Upravni sud u Rijeci presudom od 29. svibnja 2013. poništio je rješenje P.-g. županije, župana, od 16. svibnja 2012., poništio je rješenje P.-g. županije, pročelnice Upravnog odjela za graditeljstvo i zaštitu okoliša, od 23. ožujka 2012., te predmet se vratio prvostupanjskom tijelu na ponovni postupak.

Prvostupanjskim rješenjem P.-g. županije, pročelnice Upravnog odjela za graditeljstvo i zaštitu okoliša, od 23. ožujka 2012., tužitelj – službenik navedenoga upravnog tijela P.-g. županije, raspoređen na radno mjesto višega stručnog suradnika za prostorno uređenje i graditeljstvo, za rad u 2011. godini ocijenjen je ocjenom »ne zadovoljava«.

Tuženik je rješenjem od 16. svibnja 2012. odbio žalbu tužitelja protiv prvostupanjskog rješenja.

U sporu je provedena rasprava, a Sud je izveo dokaze uvidom u dokumentaciju koja se nalazi u spisu predmeta upravnog postupka u kojem je

doneseno osporeno rješenje te u spisu ovoga upravnog spora, a proveden je i dokaz saslušanjem svjedokinje V. V.

Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja Sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

Godišnja ocjena službenika upravnog tijela jedinice lokalne ili područne (regionalne) samouprave temelji se na podacima o stručnom znanju pokazanom u obavljanju poslova, učinkovitosti i kvaliteti rada te poštovanju službene dužnosti (čl. 95/3. Zakona o službenicima i namještenicima u lokalnoj i područnoj (regionalnoj) samoupravi, dalje: ZSN). Kriteriji za ocjenjivanje službenika i način provođenja ocjenjivanja propisuju se općim aktom lokalne jedinice (čl. 95/4. ZSN-a), koji opći akt je u ovom slučaju Pravilnik o ocjenjivanju službenika i namještenika upravnih tijela P.-g. županije (dalje: Pravilnik).

Ocjena »ne zadovoljava« donosi se ako je rad i učinkovitost službenika ispod minimuma standarda kvalitete te nije dovoljan da osigura pouzdano i prihvatljivo obavljanje službe (čl. 96/1. t. e/ ZSN-a). Odredbama st. 2. i 3. čl. 96. ZSN-a propisano je da se o ocjeni donosi rješenje te da ocjena mora biti obrazložena.

Prema čl. 97/2. ZSN-a, službeniku koji je dva puta uzastopce ocijenjen ocjenom »ne zadovoljava« prestaje služba po sili zakona danom izvršnosti zadnjeg rješenja o ocjenjivanju.

Kriteriji za ocjenjivanje službenika upravnih tijela P.-g. županije određeni su odredbama čl. 3.–8. Pravilnika. Odredbom čl. 13/2. Pravilnika propisano je da se prijedlog godišnje ocjene službenika sastavlja na obrascu za ocjenjivanje (obrazac O-I), koji je sastavni dio Pravilnika.

Prema čl. 14/1. Pravilnika, prijedlog godišnje ocjene potpisuje rukovoditelj upravnog tijela i službenik. Ako službenik odbije potpisati prijedlog, rukovoditelj upravnog tijela o tome će sastaviti bilješku. Odredbom st. 2. navedenoga članka propisano je da je popunjeni i potpisani obrazac sastavni dio obrazloženja rješenja o ocjenjivanju te da se službeniku dostavlja istodobno s rješenjem.

Ocjena službenika dobiva se zbrojem bodova prema svim kriterijima normiranim Pravilnikom, prema rasponima propisanim u čl. 15. Pravilnika.

Nadalje, u postupku treba utvrditi pravo stanje stvari i u tu se svrhu moraju utvrditi sve činjenice i okolnosti bitne za zakonito i pravilno rješavanje upravne stvari (čl. 8. Zakona o općem upravnom postupku, NN 47/09, u nastavku teksta: ZUP). U postupku se stranci mora omogućiti izjašnjavanje o svim činjenicama, okolnostima i pravnim pitanjima važnim za

rješavanje upravne stvari, osim ako se usvaja zahtjev stranke, ako odluka u postupku nema negativan učinak na pravne interese stranke ili ako je tako propisano zakonom (čl. 30. ZUP-a). Službena osoba utvrđuje sve činjenice i okolnosti bitne za rješavanje o upravnoj stvari (čl. 47/1. ZUP-a). Službena osoba u postupku utvrđuje činjenično stanje svim sredstvima prikladnim za dokazivanje te u tu svrhu može pribaviti isprave, saslušati svjedoke, pribaviti nalaz i mišljenje vještaka te obaviti očevid (čl. 58/1. ZUP-a), pri čemu netom navedeni popis dokaznih sredstava nije zatvoren, već činjenično stanje može biti utvrđeno i drugim sredstvima prikladnim za dokazivanje.

Obrazloženje rješenja sadržava kratko izlaganje zahtjeva stranke, utvrđeno činjenično stanje, razloge koji su bili odlučujući pri ocjeni pojedinih dokaza, razloge zbog kojih nije usvojen koji od zahtjeva stranaka, razloge donošenja zaključaka u tijeku postupka te propise na temelju kojih je riješena upravna stvar (čl. 98/5. ZUP-a).

Prema čl. 115/3. ZUP-a, drugostupanjsko tijelo riješit će stvar na temelju činjenica utvrđenih u prvostupanjskom postupku. Kad činjenice nisu u potpunosti utvrđene ili su pogrešno utvrđene u prvostupanjskom postupku, drugostupanjsko će tijelo upotrijebiti postupak samo ili putem prvostupanjskog tijela.

Odredbom čl. 120/2. ZUP-a propisano je da se odredbe ZUP-a koje se odnose na oblik i sadržaj prvostupanjskog rješenja (tj. odredbe čl. 98/5. ZUP-a) na odgovarajući način primjenjuju i na drugostupanjsko rješenje. Prema čl. 120/3. ZUP-a, u obrazloženju drugostupanjskog rješenja ocijenit će se i svi navodi žalbe. Ako je već prvostupanjsko tijelo u obrazloženju svojeg rješenja pravilno ocijenilo navode koji se u žalbi iznose, drugostupanjsko tijelo može se pozvati na razloge prvostupanjskog rješenja.

Ocjenjivanje službenika podrazumijeva rješavanje upravne stvari primjenom slobodne ocjene, kao oblika slabije vezanosti javnopravnog tijela pravnom normom, u okviru zakonom dane ovlasti i sukladno svrsi radi koje je ovlast dana (čl. 5/2. ZUP-a), dok je upravnosudski nadzor zakonitosti pojedinačne odluke donesene primjenom slobodne ocjene ograničen na zakonitost takve odluke, granice ovlasti i svrhu radi koje je ovlast dana (čl. 4/2. Zakona o upravnim sporovima, NN 20/10 i 143/12, dalje: ZUS). Dodatnu specifičnost upravne stvari ocjenjivanja službenika, prema stajalištu ovog Suda, čini nemogućnost apsolutnog dokumentiranja svih segmenata stručnog znanja pokazanog u obavljanju poslova, učinkovitosti i kvaliteti rada te poštovanju službene dužnosti službenika, kao parametara podložnih ocjenjivanju (pojedini kriteriji u različitoj su mjeri podložni do-

kumentiranju ocjenjivanja), što ujedno pruža razmjerno širok prostor za prosudbu službenika nadležnog za praćenje rada ocjenjivanog službenika. Međutim, netom izloženi okvir diskrecijskog odlučivanja ne oslobađa javnopravno tijelo obveze da omogući ostvarivanje bitnih procesnih prava stranaka, poput prava na sudjelovanje u postupku te prava na valjano obrazloženje upravnog akta, niti obveze utvrđivanja relevantnoga činjeničnog stanja kao podloge za primjenu slobodne ocjene, te prezentiranja odlučnih činjenica stranci u postupku. Također, prilikom primjene slobodne ocjene valja imati na umu svrhu radi koje je odnosna diskrecijska ovlast dana. U predmetima ocjenjivanja službenika ta se svrha sastoji u objektivnom ocjenjivanju službenika, ujedno vezano za pozitivne i negativne implikacije pojedine ocjene (npr. čl. 97/2., čl. 102. t. c/, čl. 105/2. ZSN-a), i u segmentu njihova rada koji, po naravi stvari, izmiče mogućnosti apsolutnog dokumentiranja, te u dijelu kojim se i dokumentirani rezultati slobodnom ocjenom podvode pod normativni opis ostvarivanja pojedinog kriterija, a ne u olakšavanju sastavljanja obrazloženja rješenja o ocjenjivanju ni u smanjivanju propisanih procesnih standarda upravnog postupka.

U ovome sporu utvrđeno je da se osporena odluka tuženika prvenstveno temelji na očitovanju prvostupanjskog tijela od 8. svibnja 2012., o kojem izjašnjenju tužitelju u okviru upravnog postupka (ovdje: postupka upotrijebljenog od strane drugostupanjskog tijela) nije omogućeno izjašnjenje, čime je tuženik postupio protivno odredbama čl. 30. ZUP-a.

Nadalje, odredbe Pravilnika kojima je ureden prvostupanjski postupak ocjenjivanja službenika ne mogu se tumačiti tako da se postupak nužno iscrpljuje u predočavanju prijedloga ocjene službeniku te u donošenju prvostupanjskog rješenja ako se time ne ostvaruje svrha ocjenjivanja ili se na taj način stranci uskraćuju bitna procesna prava. Riječ je o postupku koji se vodi po službenoj dužnosti, u kojem je na javnopravnom tijelu obveza utvrđivanja svih odlučnih činjenica, prezentiranja tih činjenica stranci, kao i omogućavanja stranci da se o njima izjasni te predloži izvođenje dokaza u prilog svojim tvrdnjama. Iz reakcije tužitelja na predočeni mu prijedlog ocjene bilo je očito da je tužitelj nezadovoljan tim prijedlogom, tj. da osporava njegovu osnovanost, iz čega je slijedila dužnost prvostupanjskog tijela da, povrh normi Pravilnika i korištenja tipiziranog obrasca, primjenom mjerodavnih odredbi ZUP-a, tužitelju navede precizne razloge za takav prijedlog te da mu o tim razlozima omogući izjašnjenje. Spomenutu obvezu prvostupanjskog tijela ne može nadomjestiti činjenica što je službenica neposredno nadređena tužitelju tijekom 2011. upozoravala tužitelja na nedostatke u njegovu radu niti je može nadomjestiti samo postojanje

nje određenih instrumenata cjelogodišnjeg praćenje rada službenika, jer je obveza javnopravnog tijela u postupku vođenom po službenoj dužnosti s odlučnim činjenicama upoznati stranku u sâmom postupku rješavanja upravne stvari (ovdje: u postupku godišnjeg ocjenjivanja, koji je započeo prvom radnjom sa svrhom vođenja postupka – čl. 40/3. ZUP-a), a ne samo u razdoblju koje je prethodilo vođenju postupka.

Pored toga, uzme li se u obzir da je za tužitelja predložena negativna ocjena te da bi takva ocjena podrazumijevala prestanak službe tužitelja po sili zakona, javnopravna tijela u upravnom postupku bila su naročito dužna u cijelosti omogućiti ostvarivanje prava stranke (ovdje tužitelja) u postupku, potpuno i pravilno utvrditi činjenično stanje i valjano obrazložiti svoje odluke.

Utvrđeno je da su javnopravna tijela prilikom donošenja osporenih rješenja, pored čl. 30. ZUP-a, postupila protivno odredbama čl. 5/2., čl. 8., čl. 47/1., čl. 98/5. te čl. 120/2. i 3. ZUP-a, pri čemu bi već i dio spomenutih povreda Zakona bio dovoljan za usvajanje tužbenog zahtjeva.

Dodatno se napominje da pojedine nedostatke u upravnom postupku tuženik može sanirati u upravnom sporu (čl. 57/2. ZUS-a), pri čemu je na tuženiku teret dokazivanja navoda da je osporena odluka zakonita unatoč nedostacima u postupku njezina donošenja. Međutim, tuženik u ovome sporu nije dokazao da je tužitelja za 2011. trebalo ocijeniti ocjenom »ne zadovoljava«.

Presuda od 29. svibnja 2013.

NAMJENA PROSTORA KOD POREZA NA PROMET NEKRETNINA, OČEVID U UPRAVNOM SPORU

Čl. 11. t. 9. Zakona o porezu na promet nekretnina, NN 69/97, 26/00, 127/00 i 153/02

Presudom od 27. svibnja 2013. poništeno je rješenje Ministarstva financija Republike Hrvatske, Samostalne službe za drugostupanjski upravni postupak, od 20. prosinca 2011., i rješenja Ministarstva financija Republike Hrvatske, Porezne uprave, Područnog ureda R., Ispostave R., od 8. travnja 2011. i od 8. travnja 2011.; naloženo je prvostupanjskom tijelu da donese novo porezno rješenje kojim će tužitelju obračunati porez na promet nekretnina za kupnju stana na adresi K., na temelju kupoprodajnog

ugovora od 12. travnja 2010., za višak stambenog prostora od 80 m² do 100,99 m², sukladno čl. 11. podtočki 9.4. Zakona o porezu na promet nekretnina, te je odbijen preostali dio tužbenog zahtjeva u kojem tužitelj traži da se u cijelosti oslobodi obveze plaćanja poreza na promet nekretnina.

Prvostupanjskim rješenjem Ministarstva financija Republike Hrvatske, Porezne uprave, Područnog ureda R., Ispostave R., od 8. travnja 2011., odbijen je zahtjev tužitelja za oslobodenje od plaćanja poreza na promet nekretnina te mu je ujedno rješenjem iste Porezne uprave od 8. travnja 2011. utvrđena obveza plaćanja poreza na promet nekretnina u iznosu od 54.495,00 kn, koji je iznos dužan platiti u roku od 15 dana od dana dostave rješenja.

Protiv navedenih prvostupanjskih rješenja tužitelj je podnio žalbu tuženiku koja je drugostupanjskim rješenjem tuženika od 20. prosinca 2011. odbijena kao neosnovana.

Tužitelj je protiv tuženika pravodobno podnio ovom Sudu tužbu kojom osporava zakonitost navedenog drugostupanjskog rješenja tuženika, a u tužbi navodi, u bitnome, da je pogrešno u upravnom postupku utvrđeno da je kupoprodajnim ugovorom od 12. travnja 2010. kupio poslovni prostor, a ne prvu nekretninu kojom rješava vlastito stambeno pitanje, pa zato ne ispunjava uvjete za oslobodenje od plaćanja poreza na promet nekretnina iz čl. 11. t. 9. Zakona o porezu na promet nekretnina.

Sporno je da li je tužitelj kupio navedenu nekretninu kako bi riješio vlastito stambeno pitanje, u kojem bi slučaju na temelju čl. 11. t. 9. Zakona o porezu na promet nekretnina bio osloboden obveze plaćanja poreza na promet nekretnina.

Odredbom čl. 11. t. 9. Zakona o porezu na promet nekretnina propisano je da porez na promet nekretnina ne plaćaju građani koji kupuju prvu nekretninu (stan ili kuću) kojom rješavaju vlastito stambeno pitanje, uz uvjet da imaju hrvatsko državljanstvo (podtočka 9.1.), da prijavljuju prebivalište u mjestu i na adresi gdje se nekretnina (koju kupuju) nalazi (podtočka 9.2.), da veličina nekretnine (stan ili kuća) koju kupuje građanin, ovisno o broju članova uže obitelji, ne prelazi površinu, i to za tri osobe do 80 m² stambenog prostora (podtočka 9.3.). U podtočki 9.4. istog članka propisano je, uz to, da se porez plaća na višak stambenog prostora ako veličina nekretnine (stana ili kuće) što je građanin kupuje prelazi zadane površine iz podtočke 9.3. tog članka. U podtočki 9.7. tog članka propisano je da se članovima uže obitelji, u smislu tog Zakona, smatraju bračni drug te djeca prijavljena na istoj adresi kao i građanin.

Sud je u sporu utvrdio da je osporavano drugostupanjsko rješenje tuženika nezakonito zato što je tužitelj uz žalbu priložio zahtjev za izdavanje lokacijske dozvole radi prenamjene tog poslovnog prostora u stambeni s prijamnim pečatom iz kojeg je razvidno da je taj zahtjev zaprimljen kod nadležnog prvostupanjskog tijela prije negoli su donesena prvostupanjska rješenja, pa je stoga tuženik bio dužan sukladno odredbi čl. 108/2. Zakona o općem upravnom postupku, NN 47/09, zatražiti očitovanje od tužitelja iz kojeg razloga taj novi dokaz nije priložio tijekom prvostupanjskog postupka i tek potom odlučiti o osnovanosti žalbenih navoda tužitelja, što je tuženik propustio učiniti.

Nadalje, iz činjenica utvrđenih u ovom sporu proizlazi da je tužitelj na temelju kupoprodajnog ugovora od 12. travnja 2010. kupio poslovni prostor i da je taj prostor kao takav i upisan u zemljišnoj knjizi, međutim iz sadržaja tog kupoprodajnog ugovora utvrđeno je da je taj poslovni prostor tužitelj kupio radi rješavanja vlastitog stambenog pitanja, što je u konačnici potvrđeno potvrdama o prijavi promjene adresa stanovanja za tužitelja, njegovu suprugu i njihovog sina od 6. svibnja 2010., suglasnim iskazima tužitelja i njegove majke te očevicom na licu mjesta. Naime, uvidom u navedene potvrde utvrđeno je da su tužitelj i članovi njegove obitelji nakon kupnje tog prostora promijenili adresu prebivališta na adresu na kojoj se nalazi taj prostor. Nadalje, utvrđeno je da je tužitelj podnio zahtjev za izdavanje lokacijske dozvole radi prenamjene tog poslovnog prostora u stambeni prostor, i to prije donošenja prvostupanjskog rješenja, dakle još 13. rujna 2010., ali je tužitelj u svom iskazu danom u ovom sporu izjavio da nije izvršio prenamjenu predmetnog poslovnog prostora u stambeni zbog nedostatka novca. Konačno, očevicom na licu mjesta utvrđeno je da taj prostor u naravi ne predstavlja poslovni prostor, koji se pri tome sastoji od sale za sastanke, dva ureda, arhive, čajne kuhinje, hodnika, spremišta, WC-a i dvije lode, kako je to opisano u izvatku iz zemljišne knjige, već je riječ od prostoru koji je u cijelosti uređen za stanovanje tužitelja i njegove obitelji. Stoga je u upravnom sporu utvrđeno da se u naravi radi o stambenom, a ne o poslovnom prostoru, pa stoga, neovisno o opisu tog prostora u kupoprodajnom ugovoru i izvatku iz zemljišne knjige, tužitelj ispunjava uvjete za oslobađanje od obveze plaćanja poreza na promet nekretnina sukladno odredbi čl. 11. t. 9. Zakona o porezu na promet nekretnina, budući da je tužitelj navedenim ugovorom kupio prvu nekretninu odnosno stan kojim je riješio vlastito stambeno pitanje i stambeno pitanje svoje obitelji.

Slijedom svega navedenog, u upravnom sporu ocijenjeno je da je osporavano rješenje tuženika, kojim su potvrđena navedena prvostupanjska

rješenja, nezakonito, zbog čega je Sud, na temelju čl. 58/1. ZUS, usvojio tužbeni zahtjev tužitelja te je sukladno tužbenom zahtjevu poništio osporavano drugostupanjsko rješenje tuženika i prvostupanjska rješenja, s time da je Sud meritorno riješio ovaj predmet na način naveden u točki II. izreke ove presude, odnosno tako da je naložio prvostupanjskom tijelu da donese novo porezno rješenje sukladno čl. 11. podtočki 9.4. Zakona o porezu na promet nekretnina, prema kojoj se odredbi porez plaća na višak stambenog prostora ako veličina stana koji građanin kupuje prelazi zadanu površinu iz podtočke 9.3. tog članka.

Presuda od 27. svibnja 2013.

*Mateja Crnković**

* Mateja Crnković, asistentica na Katedri za upravno pravo Pravnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu (assistant at the Chair of Administrative Law, Faculty of Law, University of Zagreb, e-mail: matejacrnkovic@ymail.com)